

TURCZI ISTVÁN

Valahol Budapest

Fehérmárványtapintású kerek tükör a város
a repülőgépről nézve
tekintetünk csíkokra tépi a napfény
a szavak akár a biztonsági öv
nyelvünkhöz tapadva megfeszülnek
hunyorító szemek látóterében
néma bebocsáttatás
motorzajhoz igazított spirális lélegzetek
köröskörül a képzelet kacskaringói
talán integető kezek
vagy régvárt mosoly
SZŰK MÁR AZ ÉG a földhöz közeledve
örvény kocogtatja a várakozás porcelánjait
valahol
a kezed körül
körömkoppintásnyira
Budapest

Új világ

Már tíz perce voltam a víz alatt
ködraj ragadta el fantáziám
dobhártyámra
ismeretlen hangok rakódtak
a hullámok mint a szél
zúgása
figyelmem
finom száлуу homály szórta szét
körülöttem a fény apró pikkelyei
a tenger kék volt vagy talán
vörös
nem tudom
amikor új barátaim vidám farkbólintással
üdvözöltek
körülöttek
és tudtomra adták hogy immár
közéjük tartozom
Azért még néha zavarnak a kopoltyúim